

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προγουμένου)
 Τρεις κυρίες εστέοντο άπέναντί μου. Τρεις κυρίες πολυτελώς ντυμένες. Έστέοντο μεταξύ του φεγγαριού και του τοίχου και όμως αι σκιαί των δέν έπεφταν πουθενά, δέν διεκρίνοντο καθόλου. Έμενα άκίνητος, παγωμένος !
 Έρθαν σιμά μου, μ' εκύτταξαν μερικές στιγμές και κατόπιν άρχισαν κάτι να ψιθυρίζουν μεταξύ των. Αί δύο ήσαν μελαχροινές κι' έμοιαζαν καταπληκτικώς του κόμητος. Η τρίτη ήταν ξανθή, ξανθοτάτη, με μπούκλες σαν τὸ μετάξι άπαλές και κατάχρυσες. Τά μεγάλα της μάτια ήσαν κίτρινα σαν τὸ ζαφείρι. Και αι τρεις είχαν χείλη κόκκινα, ήδονικά και ήδυπαθή και οδόντας κοπτερούς και λευκοτάτους.
 Είχαν κάτι τι επάνω, τους τὸ όποϊον μ' έκαμνε ανήσυχον. Αισθανόμουν γι' αὐ' ταις πόθον και συγχρόνως θανάσιμον φόβον. Έπιθυμούσα νά με φιλήσουν μ' ε' κείνα τὰ υγρά, κόκκινα χείλη τους.
 Αὐταις επιθύρσιαν πάλιν κάτι μεταξύ των κι' έπειτα έγελασαν ένα γέλιο άργυρόηχον, αλλά και τρομερά σκληρό.
 Η ξανθή εκούνησε τὸ ώραϊό της κεφάλι με φιλαρέσκεια και ή άλλες δύο

τήν παρότρυναν. Η μία ειπε :
 — Είναι νέος και δυνατός. Υπάρχουν φιλήματα για όλες μας.
 Εγὼ έμενα ξεπλωμένος και ταις κύτταξα κάτω από ταις μισόκλειστες βλεφαρίδες μου. Τέλος, ή ξανθή έσκυψε επάνω μου τόσο, ώστε αισθάνθηκα τή πνοή της, πνοήν μυρίζουσαν αίμα !
 Μ' εκύτταξε με πόθον πειναλέον και έγλυψε συγχρόνως τὰ χείλη

της ως θηρίον πού πρόκειται νά καταβροχθίση τὸ θυμά του. Τέλος τὰ χείλη της άγγισαν τὸν λαιμό μου. Η επιδερμίς μου ανατρίχιασε. Άκουσα τὸ πλαταγισμό τής γλώσσης της. Έπειτα δυὸ της αϊχημρά δόντια κέντησαν τήν επιδερμίδα μου, αισθάνθηκα ως νά εβύζαν εκεί και ήρχισα νά βυθίζωμαι εις γλυκειάν, εξαντλητικὴν νάρκην.

Αὐτὴ ακριβῶς τή στιγμή άντελήφθην εξαφνικά τήν άφιξιν τοῦ Κόμητος.

Ναί ήτο αὐτός !
 Μισάνοιξα τὰ βλέφαρά μου και τὸν είδα. Τὸν είδα ν' άπλώνη τὸ ρωμαλέο, δυνατό χέρι του, ν' άρπάξη τή ξανθή, πούταν σκυμμένη πάνω μου, από τὸ λαιμό και τήν τινάζη βίαια στήν άλλη άκρη τοῦ δωματίου, τρίζοντας τὰ δόντια του από όργη.

Τὰ μάτια του ήσαν κόκκινα, πετούσαν φλόγες

Ποτὲ δέν θά μπορούσα νά φαντασθῶ τόσην όργη και μανία. Αὐτοί οι δαίμονες τής Κολάσεως δέν φθάνουν σὲ τέτοιο σημείο λύσεως. Η όψις του ήταν χλωμή σαν τοῦ πεθαμένου. Άγρια και φρικώδης ! ...
 Άπλωσε ύστερα τὰ χέρια του έμπρός, όπως έκανε για νά διώχνη τοὺς λύκους, τή νύχτα τοῦ ταξιδιού πού μου παρουσιάσθηκε σαν άμαξηλά της, και μ' ένα κίνημα, με μιὰ έπιτακτικὴ χειρονομία απέμακρυνε από κοντά μου τής άλλες δύο όμορφουκράδες. Άκουσα συγχρόνως τή φωνή του νά σφυρίζη στὸν άέρα, σαν

σφύριγμα φειδιού, παγωμένη, άπειλητικὴ. Μιλούσε πρὸς ταις κυναίτες : — Πῶς τολμήσατε νά μου τὸν έγγίσετε ; Πῶς τολμήσατε νά ρίξετε τὸ βλέμμα σας επάνω του, αφού σὺς τὸ είχα άπαγορεύσει ; Όπίσω γρήγορα ! Όπίσω σας λέω ! Όπίσω όλες σας ! Ό άνθρωπος αὐτός ανήκει σ' έμένα. Φυλαχθήτε νά μη μου τὸν ξαναγγίξετε, γιατί θάχετε νά κάμετε, αζύ μου !
 Η ξανθὴ άρχισε νά γελῶ τότε ένα γέλιο δξύ, ήχηρό και άκόλαστο· τὸν κυτταξε κατόμματα και τοῦ ειπε :
 — Σὺ ποτὲ δέν άγάπησες. Ποτὲ δέν άγαπᾶς ! Ταυτοχρόνως δὲ άρχισαν νά γελοῦν και ή τρεις μαζί, με τὸ φρικτὸ εκείνο γέλιό τους, πούμοιοιζε γέλιο δαιμόνων. Έλιποθύμησα σχεδόν από φρίκη !
 Ο κόμης με κυτταξε καλά στὸ πρόσωπο και άπήντησε πρὸς τὰς τρεις μυστηριώδεις κυρίες :
 — Γιατί τὸ λέτε αὐτό ; Γιατί μου τὸ λέτε ; Γιατί λησμονάτε τὸ παρελθόν ; Κι' εγὼ μπορῶ ν' άγαπῶ. Αὐτός όμως ὁ άνθρωπος μου χρειάζεταιται άκόμη. Όταν τελειώσω ταις ύποθέσεις μου μαζί του, τότε θά σας τὸν άφήσω. Θά είναι δικός σας. Θά τὸν φιλήσετε δυο θέλετε .. Πηγαιντε τώρα. Πρέπει νά τὸν ξυπνήσω. Έχω νά εργασθῶ μαζί του.
 Τὰ λόγια του αὐτά μ' επάγωσαν. Λιποθύμησα και βυθίσθηκα σ' άναίσθησία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἀρχιεροῦ
 (Συνέχειο)

Ξύπνησα στὸ ἴδιο μου κρεβάτι. Ἄρα δέν όνειρευτήκα. Θά μ' έφερε στο κοιτάνά μου ὁ κόμης. Παιδς όμως μ' έγδυσε πρὶν με βάλη στὸ κρεβάτι μου ;

Κυττάζω τὰ ρουχά μου και τὰ βρίσκω διπλωμένα πλάι στὸ κρεβάτι. Δέν εινε όμως διπλωμένα όπως συνηθίζω νά τὰ βάζω εγὼ τή νύχτα. Και τὸ ρολόγι μου εινε ακούρδιστο, ένῶ έχω τή συνήθεια νά τὸ κουρδίζω πάντοτε πρὶν κοιμηθῶ. Ἄρα δέν όνειρευτήκα. Ο,τι μου συνέβη ήταν αλήθεια. Ο κόμης θά με μετέφερε εδῶ όταν λιποθύμησα, αὐτός θά μ' έγδυσε και θά με πλάγιασε, για νά ύποθέσω πῶς τὰ είδα όλα στ' όνειρό μου... Εὐτυχῶς δέν μου έψαψε τής τσέπες. Ἄλλοις θά μουβίσκε τὸ ήμερολόγιό αὐτὸ πού γράφω τὰς έντυπώσεις μου και θά μου τὸ άφαιρούσε Δέν θά μποροῦσε νά διαβάση τίποτε, γιατί γράφω στενογραφικῶς και θά τὸ κατέστρεφε. Εὐτυχῶς πού περισώθη. Καί ή κυρλές έκεινες ; Έχω τή βεβαιότητα ἵλεον ὅτι ήθελαν νά μου ροφήσουν τὸ αίμα φιλώντας με τὸ λαιμό.

Ἄνατριχιάζω και σταυροκοποῦμαι.

18 Μαΐου.— Νύθηκα και κατέβηκα βιαστικῶς νά έπισκεφθῶ τὸ δωμάτιο πού μου συνέβησαν αι περιπέτειες τής νύχτας. Βρήκα όμως τή πόρτα κλειστή. Δοκίμασα νά τήν άνοιξω και εκατάλαβα πῶς τήν έχουν άμπαρώσει από μέσα. Ἄρα δέν όνειρευτήκα. Ὅχι ..

19 Μαΐου.— Είμαι έντελῶς άπελπισμένος σήμερα. Χθὲς τὸ βράδυ μ' εκάλεσεν ὁ κόμης νά γράφω τρεις έπιστολάς. Μοῦ μιλούσε γλυκά και με καλωσύνη. Μοῦ συνέστρεσε νά γράφω και τὰς τρεις έπιστολάς μου στὸν προϊστάμενό μου κ. Χῶκινς, στὸ Λονδίνο. Στὴ πρώτη μου ειπε νά γράφω πῶς έτελειώσε ή εργασία μου στὸν κύριο και άναχωρῶ με λίγες ήμέρες. Στὴ δεύτερη νά βάλω ήμερομηνίαν ὀλίγων ήμερῶν πειρὸς έμπρός και νά γράφω πῶς άναχωρῶ τήν έπομένην άφευκτάς. Καί στὴ τρίτη νά γράφω πῶς άνεχώρησα τοῦ κύριου.

Θά με οήκωσε ὁ κόμης ἀπὸ κεῖ μέσα

Μόλις τ' άκουσα αυτά, έφράξα. Ζητούσε να πιστοποιήσω ή γιά ό ίδιος πώς έφυγα από τον κύρκο γιά να μη ένοχοποιηθή ίσως ό ίδιος άν δεν ξαναπανώ στο κόσμο, άν δεν ξαναγυρίσω πίσω... Θασέ μου ! Τι σκοπεύει να μέ πάρη ; Έκρυφα έν τούτοις τήν άρχή μου και έδέχθηκα. Τι μπορούσα να κάμω ; Ήμουν στην διά θεού του μέσα στον μουτηρωθή αυτόν κύρκο και δεν έχρειάζοντο αντίλογοι.

Ό Παντοδύναμος να μέ βοηθήσει να δραπετεύσω... Άντελήφθη όμως, ως φαίνεται, τή ταραχή μου και μου εξήγησεν ότι τά ταχυδρομεία δεν λειτουργούν καλώς και ότι θά φροντίση να στείλ η κάθε έπιστολή στό καιρό της. Μου σύστησε άκόμα να γράψω τήν τρίτην έπιστολή έτσι, ώστε να φαίνεται πώς τήν συνέταξα εύρισκόμενος στη Βιστούτσα, άναχωρήσας δήθεν του κύρκου.

Τόν ρώτησα τί ήμερομηνίας να βάλω στής έπιστολής. Έκαμε τους ύπολογισμούς του και μου άπάντησε :
— Στη πρώτη βάλε Ίουνίου 12, στη δεύτερη Ίουνίου 19 και στη τρίτη Ίουνίου 29.

Έκαμα όπως μου έλεπε, τής έγραψα και του της έδωσα. Και τώρα πειά γνωρίζω τί μέ περιμένει. Γνωρίζω ως πότε θά ζήσω. Μέχρι τής 29ης Ιουνίου δεν θά υπάρχει ίσως. Ό Θεός να μέ βοηθήση ! 23 Μαΐου.—Υπάρχει έλλιπς να δραπετεύσω ή να στείλω ιδήσεις στό Λονδίνο να ρθούν να μέ σώσουν ; Κάτω στην αυλή έχει κατασκευάσει μία συμμορία Άθλητών. Τους φώναξα ψηλά από τό παράθυρο, μά δεν κατάλβα τή γλώσσά τους. Μούδειξαν όμως σβας και ύπακοή. Έκάθησα κι έγραψα άμέσως δύο έπιστολάς. Μία στον Χ. Χώκινς και τον παρακαλώ να έπικοινωνήση άμέσως μέ τήν άρραβωνιαστική μου, τή Μίνα. Τίποτε άλλο. Τήν άλλη στη Μίνα μου. Τής συνιστώ να φροντίσουν ν' άπέλθω τό ταχύτερον του κύρκου. Δεν τής γράφω όμως γιά τά φρικαλέα πράγματα που έζωφε. Θά πέθαινε από τρόμο άν τά μάθαινε ! Τής γράφω έννοείται στενογραφικώς, ώστε κι 'έν πέσουν τά γράμμάτια μου στα χέρια του κόμητος να μή πορέση να τά διαβάση. Έκλεισα τά γράμματα σέ φακέλλους και τάριξα στους Τσιγγάνους άπ' τό παράθυρο.

Έπερνε να βραδιάζω...
Σέ λίγο εισήλθεν ό κόμης. Κρατούσε τά δυό γράμμάτια μου στα χέρια του και μου έλεπε μέ φωνή ήρεμη :
— Οι Τσιγγάνοι μούδωκαν αυτά έδώ, γιά τά όποια θά φροντίσω. Τό ένα είναι από σας πρós τον φίλον μας, τον Χ. Χώκινς και θά του τό στείλω. Τό άλλο (άνοιξε συγχρόνος τό φακέλλο, είδε τή στενογραφία και τά μάτια του άστραψιν από μοχηρία), τό άλλο, συνεχισε, δεν ήμπορώ να τό διαβάσω. Είναι ποταπόν πράγμα, είναι ύβρις πρós τήν φιλική και τήν φιλοξενιακή και δεν μπορεί να μάς ενδιαφέρει... Συγχρόνος τό πλησίασε στη φλόγα του λυχναριού και τό έκαψε, παφέλας κατόπι τήν πρós τον Χ. Χώκινς έπιστολή μου και έξήλθε. Τόν άκουσα να κλειδώνη τή πόρτα. Σηκώθηκα άμέσως γιά να βεβαιώθω. Μό έιχε κλειδώσει πραγματικώς,
Άπηυδημένος πλέον, χωρίς έλπίδα σωτηρίας, έξηνητλημένος κυριολεκτικώς ριχτήκα μέ μία πολυθρόνα και μ' έπίσης ό ύπνος.

Θά κοιμώμουν μια δώδεκ, όταν ξύπνησα άποτόμος. Ό κόμης είχε ξαναγυρίσει. Φαινόταν εύχαριστημένος και μου μίλησε μέ έγκαρδιότητα :
— Κοιμόσαστε φίλε μου ; Θά είσθε ίσως κουρασμένος. Πηγαίνετε τότε στό κρεβάτι σας. Έκεί είναι ό πειό ασφαλής και ήσυχος ύπνος. Δεν θά έχω τήν εύχαρίστηση να μιλήσω άπόψ μαζύ σας. Έχω πολλές άσχολίας και σας συνιστώ να πάτε να κοιμηθήτε.
Έπληγα πράγματι στό κοιτώνά μου και άπηυδημένος, καθώς ήμουν, κοιμήθηκα βαθειά, αλλά και ήσυχά...
31 Μαΐου.—Μόλις ξύπνησα σήμερα τό πρωί σκέφθηκα να πάρω άπ' τή βαλίτσα μου χαρτί και φακέλλους γιά να ξαναγράψω στους δικούς μου σέ πρώτη περιστασι. Άλλη όμως έκαλίψις μ' έπεριμένε πάλιν. Ή βαλίτσα μου είχε ληλατηθή ! Δεν μου είχαν άρήσει ούτε φυλλαράκι χαρτιού, μου πήραν και τον όδηγο που είχα γιά να τον συμβουλευθώ και να ξαναγυρίσω στό Λονδίνο, έπιστολάς και σημειώσεις !

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ."

Έβδομητάθυρο κλουβίν ήτον εις τήν αυλήν μου, άδόνιν είχεν τό κλουβίν ήμερον εδϊκόν μου γλυκόβαλον, πανέμορφον κι ώραίον φουμισμένον και μετά μέριαις και καιρός έχουμαις τ' άδόνιν, και πίας' τό άλλος κυνηγός, γλυκοκαταφιλει τό κι όταν διαβώ π τήν ρυμίνην του κι από τήν γειτονιάν του κι 'άκούσω τό και κλεδίε, τά μέλι μου ρομαΐζου, μαραίνεται ή καρδιά μου. ύπομονήν δεν έχω, ως να τ' στρέψω'ς τό κλουβίν, ως ήτον μαθημένο (Συλλογή Βάγνερ)

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ

Άν έπιχειρούσε κανείς να συγκριτώσ η σήμερα όλες τής παράδοξες και ιδιότροπες διαθήκες που έχουν γίνει σ' όλο τό κόσμο, κατά καιρούς, θά έγμίσει μ' αυτές ολόκληρους τόμους. Ό άνθρωπος κατορθώνει και παίξ η εις βάρος των κληρονομων του και μετά θάνατον, χωρίς στη διαθήκη. Τους πληρώνει γιά ταις πράξεις των, τους εκδικείται, τους τιμωρεί.

Άπό μίαν συλλογήν διαθηκων διαφόρων ιδιοτροπων μακαριτών, δημοσιεύομεν σήμερα τας κατωτέρω χαρακτηριστικάς.

Κατι τό 1888 άπέθανε στό Chálons-sur-Marne τής Γαλλίας κάποιος άγροφύλαξ, ό οποίος δεν είχε άλλη περιουσία από μερικά βαρέλια οίνου. Ή διαθήκη τήν όποιαν άφησε ήταν λιγόλογη, αλλά και πολύ ιδιότροπη.

Κληροδοτώ, έγραφε, εις τους μέλλοντας να συνοδευσουν τό νεκρό μου από μια δικά κρασί στους άνδρας και από δωδεκα (12) στις γυναίκες. Επίσης προσφέρω από τρεις δικάδες κρασί σ' εκείνους που θά μάλλον στη κηδεία μου, όμ πένθημα τροπάριο, αλλά.. τή Μαρσαλιότιδα ! Κωδϊκέλλος.—Τά δάκρυα στη κηδεία μου δεν είναι έποχρωστικά, είτε ψεύτικα είτε άληθινά. Έξαιρετικώς έπιτρέπω να κλάψουν θερμώς, ό παπουτός μου Χ... και ό γειτονικός μου φύρναρης, στους όποιους χρωστώ τά μαλλιοκέφαλά μου.

Ένας άλλος ιδιότροπος που πέθανε πρós 60 ετών στην Άγγλία και είχε 250 χιλιάδων λιρών περιουσία, άφησε διαθήκη με τήν έντολή ν' άνοιχθή μετά δύο χρόνια από τό θάνατό του. Όταν πέθανε τα δυό αυτά χρόνια, άνοιξαν τό φακέλλο, αλλά βρήκαν από μέσα άλλον φακέλλο με τήν σημείασι : «Ν' άνοιχθή τό επόμενο έτος». Πέφρασε τέλος κι αυτός ό χρόνος, άνοιξαν πάλι τον φακέλλο, αλλά βρήκαν και τρίτον με τήν ίδια σημείασι !

Τό ίδιο έγινετο επί 6 άκόμη έτη. Τέλος άνοιχθήκε ή διαθήκη, αλλά και σ' αυτή τή περιπτώσει οι δυστυχημένοι οι κληρονόμοι τα βρήκαν μιστοσύνια. Ό μακαριτός έγραφε : «Καταλείπω στους κληρονόμους μου τήν εκ 250 χιλ. λιρών περιουσία μου, ή όποια θα διανεμηθή σ' αυτούς μετά 20 έτη ! Τά έν τή μεταξύ εισοδήματα εκ τής περιουσίας μου αυτής θα περιερχονται εις τους κληρονόμους μου μόνον εάν σεβασθουν αυτοί και εκπληρώσουν τας εξής θελήσεις μου : έπιθύμας μου : Ό αδελφός μου Π... θά φορή διαρκώς και όλη τήν έικοσαετιαν τό σκληρό μου καπέλλο, τό όποιον επί 10 συνεχή έτη υπήρξε τό προσφιλές μου κάλυμμα ! Ό άνεπιός μου Μ... κατά τας Κυριακάς και λοιπάς επισήμουσ εορτάς θά φορή τήν ρεντινόκωτα μου, εκείνην τήν μπλέ, ή όποια προ μιάς εξεστιας μ' έβοήθησε στον πρώτό μου έρωτα ! Ό άνεπιός μου Κ., εκ σεβασμό πρós τας συνήθειάς μου, θ' άφήση γένειον και δεν θά κόπητ τά μαλλιά του παρα μία φορά κάθε δικτώ μήνα, όπως κι έγώ εκκαμνα. Έν περιπτώσει άθετήσεως των θρον αυτών, οι κληρονόμοι μου άποξενούνται παντός δικαιώματος και ή περιουσία μου και ή επικρασία τής θά περιερχονται στους φίλους μου δικηγότου Κ. και λιτρον Κ., τους όποιους και διορίζω έπιτηρητούς και εκτελεστάς τής διαθήκης μου.

Πρωτοφανούς εξυπνάδας αλλά και σκληρότητος υπήρξε και ή διαθήκη τής εν Πιτοβούργου των Ήνωμ. Πολιτειών άποθανούσης διδος Κούμυκ. Ή Κούμυκ είχεν ερωτευθή, όταν ήτο νέα, με τον Κάρολον Μύλλερ, δικηγόρον. Ένώ όμως τό 'ειδύλλον διαρκούσεν, ό Μύλλερ έγινε ξαφανα άφαντος. Είχε μεταβή άπλούστατα στην Ν. Υόρκη, όπου και έννεμφευθη μέ κάποια νέα μικρής περιουσίας.

Ή άτυχής Κούμυκ, μόλις τό έληθοροφορήθ' αυτό, έβρθη στη σέ μεγάλο πένθος. Μετά μερικά έτη όμως, μία μεγάλη ευτυχία τήν έπείριεμε. Έκληρονώμησε κάποια θετα της, ή όποια τής άφες 2.500.000 δολάρια !

Ή τεραστια αυτή κληρονομια δεν έλαξε τήν Κούμυκ να λησπονηση τήν άγάπη της, αλλά και τό μέρος της κατα του Μύλλερ. Και όταν άπέθανε, άφησε γενικό κληρονομιο τής εκ 2.500.000 δολαριων περιουσίας τής τον άπιστον αυτον Μύλλερ, υπό τον θρον όμως να χωρίση με τήν γυναίκα πουχε πάρεσι στην Ν. Υόρκη.

Ό διοικητής Μύλλερ τά βρήκε, φυσικά, σκούρα. Είχε παιδια και έδυσκολεύετο να προβή σ' ένα τέτοιο διάβημα. Ήτο όμως και πτωχός και τά δολάρια τής μακαριτίσας Κούμυκ τον έγοητεύσαν. Τέλος από τή δύσκολη θεσι τον έβγαλε ή ίδια ή γυναίκα του. Του έπρότεινε να χωρίσων πράγματι και να μοιρασθουν τήν κληρονομια τής Κούμυκ, όπως και έγινετο !

Ο ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

